

Lubomír Man: Proč se hraje fotbal uprostřed hřiště?

infokuryr.cz/n/2022/11/29/lubomir-man-proc-se-hraje-fotbal-uprostred-hriste

kuryr

29. listopadu 2022

Sleduji přenosy zápasů na probíhajícím fotbalovém Mistrovství světa v Kataru a nechápu: Proč si uprostřed hřiště hráči dlouhé vteřiny a minuty jen přihrávají, když z tohoto místa nemají prakticky možnost vstřelit soupeři gól?

Proč se sem tedy hráči s míčem na noze s takovou oblibou uchylují a pak se zde na dlouhé úseky fotbalového času tak dlouho zdržují? Proč takto bezzubě (a bezzubě proto, protože jsou tak nehorázně daleko od soupeřovy branky), zde zabíjejí drahocenný fotbalový čas přihrávkami, kličkami, stopingem a dalšími parádičkami, jež ke vstřelení gólu vést nemohou. Opakuji, nechápu to. Vlastně bych to chápal, kdyby mužstvo, jež tento způsob hry provozuje, netoužilo po ničem víc, než po bezbrankové remíze, protože pokud by se mu podařilo udržet míč na svých kopačkách a též dostatečně daleko od vlastní branky, vzalo by soupeři možnost vstřelit mu gól. Ale pokud touží vyhrát, postrádá hra mužstva uprostřed hřiště jakýkoli smysl.

Počkejte, jeden by se možná našel. Možná že hráč, který uprostřed hřiště právě provádí svá kouzla, se zde zdržuje proto, že si potřebuje odpočinout. Možná má za sebou prudký běh přes půlku hřiště a všechno, o co mu v té chvíli jde, je chytit dech. Takže aby ho chytil, si teď uprostřed hřiště s kolegou z mužstva míč jen přihrává.

Ale co šílím! Nejlíp a na delší čas by si přece odpočal, kdyby dlouhým kopem poslal míč k soupeřově brance, kde jeho spoluhráči, kteří jsou v tu chvíli té brance nejbliž, nemají zrovna co na práci a dlouhý pas, vyslaný směrem k nim, by vytvořil tu nejnadějnější situaci k jejich ataku na soupeřovu svatyni a vstřelení gólu.

Propánakrále, proč se současný fotbal takto nehraje? A to po celých 90 minut hry?

Právě jsem zhlédl první poločas zápasu Portugalsko-Uruguay, který se nesl ve znamení jediného obrazu: Fenomenální hráč a neméně fenomenální sprintér portugalského mužstva Ronaldo coby útočný hrot svého mužstva stojí či poklusává co možná nejbliž uruguayské branky a zcela viditelně zde čeká na míč, který by se k němu jako dar nebes snesl. Kdyby se jeho očekávání splnilo, proměnil by Rolando díky své technice a rychlým nohám tuhle příležitost v gól dobře z 50 procent, v síti uruguayské branky tedy mohlo být už v průběhu prvního poločasu jen z jeho kopačky minimálně pět gólů, ale není tam ani jeden, protože spoluhráči mu onen dar z nebes prostě neposlali. A dali přednost ťukandě uprostřed hřiště.

Proč se tak stalo se už nedovíme, ale jde nejspíš o jakési protifotbalové spiknutí. Soudím tak z toho, že na sklonku onoho prvního poločasu se Ronaldo stáhl zpět ze svého místa útočného hrotu, kam nastoupil hráč jiný, a teď to byl zas Ronaldo, který fotbalově kouzlil uprostřed hřiště a přihrávkou svému nástupci na hrotu útoku za skrbilil zase on.

Odmítl jsem se dál na takovouto fotbalovou produktivitu dále dívat a usedl jsem k sepsání tohoto článku. V naději, že jím snad pomohu přenést fotbal ze středu hřiště na místa blíže k brankám. A tím též k potření oněch přesmutných zápasů končících o.o.

Lubomír Man

Sdílet:

